

Sted ved den ordinaire Ret, hvis den ikke kan finde Sted ved Landvæsenkommisstonen, til Afstræftelse af de Bidner, som allerede ere førte for Landvæsenkommisstonen. Jeg troer ders for ikke, at der i den Henseende vil indkomme nogen Uovereensstemmelse i Loven.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, gik man til Afstemning, hvorved:

1) Indenrigsministerens af Udvalgets Fleertal tiltraadte Forslag.

Istedetfor Lovudkastets §§ 12 og 13 sættes følgende Paragraph (som § 10): „Naar nogen af Parterne begjærer det, kan Landvæsenkommisstonen bevilge Udsættelse til for den ordinaire Ret at føre Bidner til Oplysning i Sagen, ligesom Landvæsenkommisstonen i Sager, som behandles efter offentlig Foranstaltning, kan foranledige Bidnesførsel anstillet ved Retten.

Saaftremt Bidnerne dertil ere villige, kunne disses Forklaringer ogsaa afgives for Landvæsenkommisstonen, og gælde da med Hensyn til Bidnesførselen for denne de almindelige Processregler; dog staaer det til Landvæsenkommisstonen at forelægge Bidnerne yderligere Spørgsmaal end de af Parterne fremsatte. Thingsvidner, der ere optagne ved Landvæsenkommisstonerne, have ikke Gyldighed i andre Sager.“

I Forbindelse hermed maatte da i Lovudkastets § 22 (bliver § 19) efter Ordene: „tilstede Bidnesførsel for Overlandvæsenkommisstonen“ indskydes: „dog kun under den i foranstaaende § 10 nævnte Forudsætning.“ vedtoges med 54 Stemmer mod 25.

2) Udvalgets Forslag:

I Udkastets § 23 (eventuelt § 20) efter „der ligge udenfor Landvæsenkommisstonernes Omraade“ indskydes: „eller afviist Sager, der ligge indenfor deres Omraade,“; Ordene: „overskredet sin Competence“ ændres til „været competent“, og efter „ophæve Kjendelsen“ indskydes: „og at afvise Sagen fra eller henvise den til Landvæsenkommisstonen.“ vedtoges med 66 Stemmer mod 10.

3) Forslag af Samme:

I Udkastets § 25 (eventuelt § 22) indskydes imellem Ordene „Begjæringer“ og „Indlæg“ det Ord „Fuldmagter“.

vedtoges eenstemmigt med 80 Stemmer.

Derved fattes Endringsforslagene til § 26 tilligemed selve Sen under Forhandling.

Ordføreren: Der handles i § 26 om Landvæsenkommisfairsers og Overlandvæsenkommisfairsers Betaling for deres Arbejde, og den Regel, som er vedtagen ved 2den Behandling, stemmer med den nugældende, nemlig at de skulle have 3 Rd. i Diæter daglig og fri Befordring eller Godtgjørelse for samme. Forsaavidt der her er sagt, at de skulle have fri Befordring eller Godtgjørelse for samme, har Udvalget meent, at det maatte slutte sig til de almindelige Regler, at Landvæsenkommisfairsernes Befordring, naar den ikke afgives in natura, skulde betales efter Bogumandstær, men at det maatte staae til Requirenten at bestemme, om han selv vilde sørge for Befordringen eller lade Landvæsenkommisfairserne selv skaffe sig den. Det synes nu, at der har været Dnske om, at der skulde skee en bestemtere Udtalelse i denne Retning, og Udvalget har Intet fundet at erindre derimod; det har derfor under Nr. 11 gjort Forslag om, at det skulde udtrykkes bestemt, at Befordringen kan udredes enten in natura eller ved Betaling efter Bogumandstær, efter Valg af den eller dem, som have requireret Forretningen, og som betimeligen have at underrette Bedkommende derom. Dette „derom“ kan vist ikke sigte til Andet end det Valg, Bedkommende har truffet med Hensyn til den Maade, hvorpaa han ønsker, at Befordringen skal skaffes tilveie. Smidletid synes det, at Nogle have været i Tvivl om, hvad der er Meningene deraf; ialtsald er der blevet gjort det Forslag, at der istedetfor „derom“ skulde staae „om, paa hvilken Maade Befordringen ønskes afgiven“. Det er nu vist ganske ligegyldigt, hvilket af disse Udtryk man vil vælge, da de betegne ganske det Samme; men Udvalget har meent, at man ikke kunde sigte, at en Befordring afgives, naar